

לקוטי

תשעה תקוני

מוהר"ן

כח

שמתחיל לבאר איזה באור, צריך לו מתחלה לשפד תפלתו לפני השם והבדל, כדי לעורר לב העליון, להשפיע עליו דבורים בגללי אש, ואחר כך תחיל לבאר, כי אחר כך נפתח הצור ויובו מימיו; הינו באור התורה:

ג' ויש חלוק בין באור שאדם מבאר בינו לבין עצמו, לבין באור שאדם מבאר לרבים, כי בשדורש רבים, וקדם הבאר הוא מקשר את עצמו עם נשמותיהם ושופד שיחו ותפלתו לפני השם והבדל, בודאי: הן אל כבוד לא ימאס (א"כ ל); אכל תפלת יחיד, אפשר שמואסין בתפלתו. וזה בחינת: ודברת אל השלע לעיניהם - שתפלתך תהיה בשעה שהצבור מקבצים. וזה: תקחל את העם:

ד' וזהו החלוק בין הלומד מתוך הספר ובין השומע מפי החכם עצמו, כי השומע מפי החכם עצמו, בודאי נתקשר ונשמתו עם נשמת החכם בשעת תפלתו בג"ל, ויש לזה האדם חלק בבאר הנה, כי על ידי התפלה נחוסף קרשה למעלה, וכל תפלה היצאת מהרפה נשמות, היא מוספת קרשה למעלה ומעוררת ביותר לב העליון בג"ל, וכל העליון שופד מימי הבאר ביותר, הכל לפי רב אנשים, בן יחיד קרשתי, בבחינת (תהלים כב): ואתה קדוש יושב תהלות ישראל - על ידי תהלות ישראל נחוסף קרשתי. גם כל אלו האנשים העומדים בשעת הדורש, וקנע רשעתם על ידי הטוב שבחכם הדורש; ולפי ההקנעה, בן וקנעים האויבים, הינו תקלפות השוכנים סביב לב העליון, בבחינת (תהלים ח): ואת ירושלים שמתיה בחוף הגוים; והיא לב, בבחינת (ישעיה כ): דברו על לב ירושלים:

וזה בחינת מטה, שאמר הקדוש ברוך הוא למשה: קח את מטה וקחל את העדה, מטה זה בחינת ממשלת וכן הצדיק, שנעשה על ידי עבודתו, שעל ידי וקנעים כל האויבים, הן למטה הן למעלה. וזהו (תהלים כ): מטה עזך ישלח ה' מציון; הינו המצוות ומעשים טובים, שהן ציונים לדברים עליונים, שמהם נעשה מטה עז להקניע אויבים, וזהו דבר בקרב איבוי. ומצא, מי שהוא אצל החכם בשעת באור התורה, נמצא שנכנע הרע שלו בג"ל:

וזהו: שכני במים לפני נכח פני ה' (א"כ כ), פני ה' זה בחינת באור ודרוש התורה, כמו (ישעיה כ): ודברת פני גן, וכן זה הדבר פנים, והמשלש עשרה תקוני דקנא, והם שלש עשרה מדות שנתורה נדרשת בהן, שצריך לשפד שיחו ותפלתו קדם שמקשיק באור התורה בג"ל. וזהו: ויפלו על פניהם - בששמוע המדינה, הבינו שעל ידי באור התורה, שהם בחינת פנים בג"ל, מתמת הנפילה בג"ל, מתמת זה התחיל המדינה:

ה' ובשמתפלל קדם הדרוש, צריך להתפלל בתחנונים, ויבקש מאת הקדוש ברוך הוא מתנת חנם, ולא יתלה בזכות עצמו, אף על פי שעבדו נחשור מטה עז של עבודתו, אין זה המטה כדי להתנאות, אלא כדי להקניע הרע שנערה, כי ברבים יש בהם טובים ורעים, וצריך

ראתמסר ולא אתגליא, עלאה ויקרא אשתבת, והוא נותן ויקרא. נימין על נימין סממי פתחי דארנין ער רישא [דפסא]. מרישא האי לרישא אחרא. אשתבת מתחות תרין נוקבין ארתא מליא דלא אתחזיא. עלעין אתחפזו מהאי ניסא ומהאי ניסא. כהו אתחזון תפוחין סממין בורדא. בחד חומא תלון אכסין תקיפין ער חריוו. שפון סממי בורדא אתפגון. ועירין נחתין בגרונא ומהפזו קדלא. רברבין וועירין נחתין בשקולא. באלין אשתבת נבר ותפרה:

א' דע, שיש נשמה בעולם, שעליה נחלה באור ופרשי התורה, והיא מסכלת ביסורין. פת במלח תאכל ומים במשורה תשתה, כי כך דרכה של תורה (אבות פ"ו). וכל מפרשי התורה הן מקבלין מואת הנשמה, ואת הנשמה, כל דבריה בגללי אש, כי אי אפשר לקבל ולשאב מימי התורה, אלא מי שדבריו בגללי אש, בבחינת (דמיה כ): הלא כה דברי באש. ובהנשמה הזאת נופלת מבחינת: הלא כה דברי באש; ואין דבריה בגללי אש, ודבריה נאמנין - אי נסתלקת, וכשנסתלקת, אי נסתלק באור התורה הנמשכת עליה, ואין כל מפרשי התורה אין יכולין להשיג שום באור התורה, ואן נחשור מריבה על הצדיקים, כי עקר המסתלק שבעולם נעשה על ידי המסתלקות באור התורה, כי הבאר הוא מרון על קשיות ומריבות. וזה בחינת (מסעי כ): מדבר ציון, שהוא בחינת דבור מצנן, ששם מתה מים, בחינת הנשמה הסובלת מרירות השעבוד על התורה, וכל נסתלק הבאר, הינו בחינות באור התורה, ואן וקדם העם עם משה; הינו בחינות המדינה שנתעורר בג"ל, ואלו מפרשי התורה וקראים בשביל זה מורים, מתמת שמקבלים על ידי הנשמה בג"ל, המקנה בשם מרים. גם הם מורים את מוריהם, ונאמר: ומתלמידיו יותר מכלם (תנחומי כ); וזה שאמר להם משה: שמעו נא המורים:

ב' ובי שרועה להמשיך באור התורה, צריך מתחלה להמשיך לעצמו דבורים חמים בגללי אש בג"ל, והדבור נמשך מלב העליון, בחינת (תהלים ע): צור לבבי; וצריך לשפד שיחו בתפלה לפני השם והבדל, ועל ידי תפלתו נקמרו רחמי השם והבדל עליו, ונפתח לב העליון, כי עקר הרחמים הוא בלב, ונשפע מלב העליון דבורים, ועל ידי הדבור ממשך באור התורה גמ"כ משה. וכל בג"ל הוא בחינת סלע, שמשם הדבור, בבחינת: מלי בסלע (צפ"ח); וסלע הוא בחינת צור, בבחינת (תהלים קז): פת צור ויובו מים; והוא בחינת לב, בחינת: צור לבבי, והלב וקדם רחמים ונשפע דבורים חמים, בבחינת (ס"ט): חם לבי דבר, בהיני תבער אש, דברתי בלשוני, וכלב הזה בתובים כל באורי התורה, בבחינת (משלי ט): בתבם על לוח לבך; ובי שרועה לקח איזה באור, צריך לו לקח מהלב בג"ל, בתפלה ונשפע בג"ל, ובשביל זה צריך כל אחר ממפרשי התורה, קדם

מוהר"ן

חשעה תקנן כ

לקוטי

וצריך להבניע תרע שבדעים כנ"ל. אבל לפני השם יתברך נעמד כרל וכרש, וידבר תחנונים, ולא יתלה בשום זכות. והיו נרדים: ואתחנן אל ה' בעת ההוא לאמר - שצריך לדבר תחנונים בשעה שרוצה לומר, הינו קדם הירוש:

וזהו מעוט ששעה משה, שהקדוש יברוך הוא אומר למשה: קח את המטה וקחל את העדה ודברת אל הסלע לעניניהם - שישקו ממשלת עזר, שיש לו ממצות ומפעשים טובים שלו; וקחל את העדה - כי בשעת הקהל שיש בהם גם רעים, צריך משה עז כדי להבניע רשעתם כנ"ל, ואחר כך: ודברת אל הסלע לעניניהם - אין דבור אלא נחת (שבת פג. מ"ד ש"ד) סמך לסימן וני' ודבר תנא רש"י: ודברים אל הסלע וכו' כדבר וסיום (כו') - שישפך שיהיו ותפלתו בתחנונים כרל וכרש, אל הסלע, הינו לב העליון כנ"ל. לעניניהם - דיקא, שיהיה הקהל בשעת מעשה, כדי שישקו את עצמו עם נשמתם כנ"ל. והוא לא כן עשה, שזכר מובן וצדקתו בשעת תפלתו, שלא השתמש עם המטה בשביל הקהל, אלא השתמש עם המטה בשעת תפלתו. וזה בחינת: וגם משה את ידו. וזהו זה תפלתו, כמו שכתוב (שמות י'): והי' ידיו אמונה; תרגומו: פרישן בעלו - שהרים את תפלתו, ולא קשר את עצמו עם הקהל. וזה את הסלע במפתחו פעמים - ככדור, הכה צור ויזבו מים. (תהלים עח) - שהכה לב עליון, כמו שלוקחין איזה דבר בבית ובאנס, כי בא בבית מעשיו הטובים. וזהו הבאת הסלע פעמים: הבאת אחת - שלקח באורי התורה בבית ובאנס, ולא בקש מתנת תנן כנ"ל; והבאת אחת - כי מי שרוחק את השעה, שעה דוחקתו (ברכות סד. ע"ה) (כ); וקסמלק קדם ומנו, ועל הסתלקותו - השכינה, שהיא הלב הנ"ל, היא מללית ובוכת עליו. והיו פעמים - כי מתו משה ואהרן עלידי הבאת, כמו שכתוב: הקה מי מריבה וכו'. ובשביל זה אין לאדם לרחק את עצמו על שום דבר, אלא יבקש בתחנונים, אם יתן לו השם יתברך - יתן, ואם לאו - לאו. והיו: וען לא האמתם כי, הינו התפלה כנ"ל. שהרים תפלתו מתפלת הקהל, שלא קשר את עצמו עם הקהל, והתפלה היא אמונה, כמו: והי' ידיו אמונה. להקדישני לעיני בני ישראל - להקדישני דיקא, כי עלידי התפלה של רבים ותפלת השם יתברך כנ"ל. לכן לא תביאו וכו' אל הארץ - רמז על הסתלקותו, כי הקדשה גס' כן נתוסף למעלה בשעת פטירת הצדיק, כידוע. ומצא, מה שחסר עליהם ושלם עליהם: וזכורות התורה שממשיכין, וזכין לארץ ישראל, כמו שכתוב (תהלים סד): ויתן להם ארצות צוים וכו'. אבל ארץ ישראל היא אחת משלשה דברים שבאים עלידי יסורין (ברכות ה), ועקר היסורין הם המונעים הרשעים, מוציא דבת הארץ, וצריך להבניע מתחלה אלו הרשעים ולעגש אותם בתרפא וקטלא, ועלידיהם יכולין אחר כך לילך לארץ ישראל, וכן היה לעגש את הרשעים אי אפשר אלא כשקבלין את הכח הזה מאדום, כי זה הכח שלו, בבחינת: ועל חרבך תתיה (בראשית כ); והוא יונק משול מאדים:

וידע, שעלידי כחות הרחוקות, הנקראים מאותיות התורה, שחדש, הכחות האלו הן הן מלאכים ממש, והן מקבלים הכח מאדום כדי לעגש הרשעים בתרפא וקטלא, והן נקראים בבחינת (תהלים סד): אלו יתראמר המכשרות צבא רב, והן מעגש את הרשעים, בבחינת (שם עא): כי מלאכיו יצוה לה וכו'. שחל ופתן תדרוך וכו'.

ח נאלו הכחות הרחוקות, הינו המלאכים, הן לפי התחברות התורה, והתחדשות התורה - לפי התקדשה שנתנו למעלה כנ"ל, לפי רבות התקדשה, כן נמשך רבוי התורה; וזה רב התורה, כן רבוי המלאכים הנ"ל. וכן להפך, הינו שלפעמים התקדשה כל כך מועטת, עד שהמלאכים הנקראים מתורה התורה, הם מעוטי כח, שאין כח בדם לקבל כח לעגש את הרשעים בתרפא וקטלא, ואין להם כח אלא להבניע את הרשעים בלבד ולהביא מרח בלבם, אבל לא לעגש אותם בתרפא ולהפך אותם:

ט ולפעמים גם להבניע אותם בלבד אין כח למלאכים האלו שכל כך הם מעוטי כח מחמת מעוט התקדשה הנ"ל, ואין להם אלא הכח הזה, לעורר כח האמות על הרשעים המוציא דבת הארץ, כמו עקשו בגלות, שאין לנו כח לעגש בעצמנו את הרשעים, אלא בדיניהם, בבחינת (תהלים א): רשע מקחיר את הצדיק עליהן יצא משפט מעקל. כי הרשע מספ את הצדיק, ואין לנו כח בעצמנו לרחות אותו, אלא במשפטיהם לדון אותו בדיניהם, ולקבל מהם כח לדרוך את הרשע. וזהו שלפעמים הוא סבה מאת השם יתברך, שרשע יקחיר את הצדיק, והצדיק אין לאל ידו לרחות את הרשע אלא עליו משפטיהם. ועלידי כח המשפט יוצא משפט דקדשה, שנפל מן הקלפות, הצדיק הוא מוציא אותו מבין הקלפות, ויוצא המשפט מעקלו, כי נתעקל בין הקלפות בבחינת (תהלים כס): ומשפטו כל ידעום; ועקשו הוא יוצא מעקלו ונתישר מעקלו, והיו: כן יצא משפט מעקל:

י ולפעמים גם זה הכח אין להם, ואין להם כח לא לעגש כנ"ל, ולא לעגש בדיניהם כנ"ל, ולא להביא מרח בלבם, ואין להם כח אלא להשתוק אותם בלבד, שזה לדבר סרה בפניו, כדי שלא יבנסו דבריהם באוני המונעים ולפעמים גם זה הכח אין להם - הכל לפי מעוט התקדשה: וזהו: וישלח משה מלאכים אל מלך אדום (שם כ) וילך מלאכים - הנ"ל, מלך אדום - כנ"ל. כח אמו אחיד ישראל - הינו המלאכים האלו נתנו ממאמרות סהורין של ישראל כנ"ל, בבחינת: יתראמר המכשרות צבא רב. אתה ידעת את התלואה אשר מצאתנו, וירדנו אבותינו מצרים אתה ידעת - דיקא, כי כל העושים עלידי, ובפרט גלות מצרים, שהיו על פנים הברית, כידוע, ועל פנים הברית חרבו בא, בבחינת (ויקרא כ): חרב נוקמת וכו', והוא ממנה על חר

לפני הושב בשיבת לדרש, נמסר לו תשעה בחינות הנ"ל: א.
 קח את המטה בנ"ל ב. והקהל את העדה בנ"ל - להכניע
 רעתם בנ"ל ג. ופרתם אל הפלע בנ"ל ד. בחינות בנ"ל ה.
 לעיניהם - שמשך עמם בנ"ל ו. להמשיך דבצרו אש בנ"ל;
 ז. להמשיך תורה בנ"ל ח. בריאת המלאכים בנ"ל ט. לקבל
 כח מארום להכניע את השונאים בנ"ל י. לבוא לארץ ישראל
 בנ"ל יא. ואלו תקוני דאחמסר לפני הדרש: כל מה דאחמסר
 ולא אהגליא - רמז על נשמת בחינת מרים שנסתלק בנ"ל.
 אשתכח - פרוש אשתכח עכשו עלי דין וכן היה כל מה
 שהיה משתכח עלי דין ושמה שנסתלק ועכשו מסור והולך
 תשעה תקוני תקינא כרמא: נימין על נימין מקמי פתחי
 דאדנין עד רישא דפומא. נימין - בחינת שערות, בחינת שער
 צינן (תהלים טו) בחינת משה עוד יולד מציון בנ"ל. מקמי פתחי
 דאדנין - הינו קדם ששמעו אם יכולין לקבל עד רישא
 דפומא, פתחי פיהם ואמרו: נעשה ונהו (יחזקאל כב) דקמי פמיכו
 לאדניכו תקינא תנינא: מרישא האי לרישא אחרא - הינו
 להכניע רעתם בנ"ל, וכוה מוציא אותם מתחת רשות
 דסמרא אחרא, ומכניס אותם מתחת רשות הקדשה, ונהו: מרישא
 האי לרישא אחרא. תקינא תליתא: אשתכח מתחת תרין
 נוקבין אחרא מליא דלא אהתיא - הינו בחינת חסם, בחינת:
 וברכתם אל הפלע בנ"ל, בחינת (ישעיה טו) ואתחלתי אחססלה.
 אחרא מליא - כי אין מחסור ליצאיו (תהלים לו) וזה מליא.
 ויראה הוא בחינת הפלע, בחינת (מסל לא) יראת ה' היא תהללל;
 בחינת חסם, בחינת (ישעיה יא) ויריתו ביראת ה' דלא אהתיא
 - כי צריך להקטין את עצמו, ולא יהיה בוכותו בנ"ל. בחינת
 (מסל טו) אל תתהדר לפני מלך. תקינא רביעא: עלעין
 אתחפין מתיא גיסא ומתיא גיסא - הינו בחינת התקשרות עם
 נשמותיהם, והם מחפין אותו מכל צד. תקינא חמישא:
 אהתיא תרין תפוחין ספקין בורדא. תפוחין - זה בחינת מפתחי
 הלב שנפתחים, שנקמר רחמי לב העליון ונשפע דבורים חמים,
 דבורי אש, בחינת ספקא בורדא בנ"ל. תקינא שתיתא: בחד
 חוטא תלין, אכמין תקיפין עד חרווי - זה בחינת המשכת
 התורה בנ"ל, שהם בחינת (ישעיה טו) תלמלים שחרות בעורב,
 שהם תלי תלים של תלכות (עירובין כא) הנמשכים עד חרווי, עד
 מעוי, בבחינת (תהלים טו) וחוררתך בתוך מעי ותללין בחד חוטא
 - בבחינת (שם טו) וסביבו נשערה מאד, שהקדושי בורדא הוא
 מדקיק עם הצדיקים כחום (יחזקאל כב) וכשפוגמים בחוט השערה,
 או אין כח בנדם להמשיך אלו תלכות הנ"ל. תקינא שביעא:
 שפון ספקא בורדא אהפגון - הינו בריאת המלאכים בנ"ל,
 בבחינת (שם טו) וברוח פיו כל צבאם. ספקא בורדא, בבחינת
 (שם טו): משרתיו אש לוהט. תקינא תמינאי: ועירין נחתין
 בבורדא ומחפין קדלא - הינו לקבל כח מארום להכניע אויבים
 הפונים ערה, ועירין - זה בחינת כח ארום, בחינת (עובדי א):

קמין

כל וירעו לנו המצרים, ונצטק אל ה' אלקינו, וישלח
 מלאך - פרשו חכמינו וברנם לברכה: זה משה ויצאנו -
 כי פנים הכרית הוא פנים הדעת, בבחינת (בראשית ו) וידע אדם;
 הקול הוא מעורר הדעת, בבחינת הקול מעורר הכונה ובשכיל
 ונצטק דבוי, וישמע את קולנו - והקול מעורר הדעת.
 ישלח מלאך - זה משה בחינת דעת, ועל ידי התגלות
 דעת בחקונו, אז ויצאנו. ובשכיל זה אומרים את התורה
 קול רם, כי הגאולה היתה עלי דין קול, בבחינת: וישמע את
 קולנו, ובשכיל זה נקראת בשם "הנה", להורות על חקון
 הדת, בבחינת (דברים ו) ויגד לכם את ברייתו, ועקר המצוה
 הוא, להורות על חקון הדעת, בבחינת: בחקרא ויריתו פקחין
 ופחדו (שם), ובבחינת: תירוש - וכה נעשה ראש (שם) הינו דעת.
 אקברה נא בארצך - שרצו לילך לארץ ישראל בדרך כחות
 של ארום בנ"ל, לקבל ממנו כח לעגש את הרשעים בחקרא
 וקלא, כרי שייכלו לילך בדרך הפלע, מלכו של עולם, ולא
 בשכיל מעוני העולם הזה. וזה: לא גלד בשדה וברם ולא
 נשתה מי באר - זה בחינת מעוני העולם הזה, כל זה אין
 חונו, אלא דעוננו דרך הפלע גלד - כרי שלא ימנעו
 אותנו הרשעים מלילך בדרך מלכו של עולם, ויאמר אליו
 ארום, לא תעבר בי, פן בחרב אצא לקראתך - כל
 את מחמת מעוט כח הקדשה בנ"ל, ונהו: ואנחנו בקדש,
 עוד קצת גבולך - הינו מחמת שתקדשה בלדך במדרגה
 פחותה, שהיא גבול הממאנה נוצעת, ובשכיל זה: ויאמר לא
 העבר בי וכו', כי מי שהוא במדרגה תחתונה, אין להתנרות
 פרשנים כי צריך ממנו בולע (בשם דף עא). ויאמר אליו במסלה
 נעלה - בחינת מסלות בלככם (תהלים טו), להביא מלך בלככם.
 ואם מימך נשתה - מימך זה בחינת משפט, בבחינת (שם טו)
 ויגל במים משפט: הינו כי לפעמים צריך לכח את הרשעים
 במשפטים, ונחתיו מברם - תרגמו: את דמיהו, הינו השחר
 שמקליו, וצריך לחן להם ממון כרי להוציא משפט מן העקול
 ברונום. רק אין דבר, בגילי אעברה - אני רוצה לילך
 לעבר בבחך כרי להשתוק את הרשעים, כרי שלא יכנסו
 דבריהם בגילי, הינו המונעם, המכניס בשם בגילי, כמו (שם טו)
 וכל העם אשר בגילי, ויאמר לא תעבר - וכל זה הוא
 מחמת מעוט הקדשה בנ"ל, כי צריך לשפך תפלתו קדם התורה
 ולקשר את עצמו עם הנפשות השומעים, ועל ידי זה נתוסף
 קדשה יתרה למעלה, בבחינת (מסל ד) ברכים הדרת מלך;
 ולפי רבות הקדשה בן רכוי הארת התורה, ולפי רב הארת
 התורה, בן גרבו כחות המלאכים, ולפי כחות המלאכים, בן
 יכול לעגש את הרשעים מוציא דבה:

זה פרוש פרקא תליתא: תשעה תקוני יקירין
 אהמסרו לרקנא, הינו

מוהר"ן

עתיקא קמיר וקמים כא

לקוטי

(בראשית ו): ותפקתה עיני שניהם - זה בחינת מטה, הנאמר א
עיניו, והו' הו' שבעת הנרות, כי פה יתרון נוקבא חסמא וזה
עיניו ויתרון אדניו הם בחינת שבעת הנרות, ומנרתא דא רשע
הינו המטה, ופני המנורת הנו שפע אלקי ה'.

ג. וישפע אלקי ה' הו' בחינת סכה, כי סכה הוא בחינת
שפכה ברוח הקדש, כי רוח הקדש הוא ש
אלקי, וסכה הו' הוא בא על ידי שפכה עינים, הינו בחינת
שבעת הנרות ה'ל, שעל ידי האדם משיג פני המנורת, ה
סכה, הינו שפע אלקי ורוח הקדש נקרא עלישם החכמה, ש
רוח חכמה הוא מקדש, כידוע, וזה שאמרו חכמינו זכרונ
לברכה: מנין שאין מסבין אלא ברבך שאין מקבל ממא
וברבך שגדולו מן הארץ שנאמר: ואר יעלה מן הארץ: כה
הוא דבר שאין מקבל ממא, ואין גדולו אלא מן הארץ ופ
ואר הו' הו' אלו העינים ה'ל, והו' בחינת קדש, וברלין מן האר
פי צדד המקבל הנה להיות חכם, כי הקדוש ברוך הוא
חכמתא לחכמיו, בבחינת (שמות כו): וכלב כל חכם לב נת
חכמה:

ד. וסכה ה'ל, הינו רוח הקדש ה'ל, שפע אלקי ה'ל, ה
בחינת מקיף, שהשכל הנה הוא גדול עד למא
עד שאין המוח יכול לסבול, ואין נכנס במוח, אלא הוא מס
את הראש, כמו שאנו רואים כמה חכמות עמוקות, שאין יכל
במוח האנושי להבין על בריו, כמו כמה וכמה מכוונות ש
נבוכים בהם, כמו תיריעה ותבחינה, שאין מוח של אנושי יכ
להבין את תיריעה הזאת, והשכל הנה הוא בחינת מקיף, ש
נכנס בפנימיות המוח, כי אם מקיף אותו מבחוץ, והשכל הפנימי
מקבל חיותו מהמקיף הנה:

וידע, שזה עקר בה בחינה: כל זמן שהשכל אין בלדך ה
להבין תיריעה ותבחינה, או בה בחינה על מקומו, ה
יש גידו בה לבחור החיים או הפוכו; אבל בשיקום המקיף ה
לפנים, ואז יתגלה השכל האנושי, ויתגלה לאנושי תיריע
ותבחינה - אז יתבטל הבחינה, כי אז על ידי גדולו של השכל
יצא מנגד האנושי ויעלה לגדל מלאך, ואז יתבטל הבחינה, ו
זה עקר בה בחינה, זה שאין יודע השכל של תיריעה ותבחינה
וזה שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (ברכות ה): שלעתיד צדיקים
יושבים ועסרותיהם בראשיהם - על ראשיהם הערך לומר
פי לעתיד יתבטל הבחינה, וזה: צדיקים יושבים - שהיושבים
הוא מורה על העדר הבחינה, כמו יושב בשמים (תהלים כ)
שהוא מורה על העדר ההשתנות, כי התנועה מורה על
השתנות מרצון אל רצון, והיושבים מורה על העדר השתנות
הינו בטול הבחינה, וזה מחמת (עסרותיהם) - הינו המקיפים
כמו (שמואל א ו): שאול ואנשיו עוקרים אל דוד, בראשית
- ולא על ראשיהם, הינו המקיפים יבנסו בחוד המוחין לפנים
ואז יבנסו כל השכליות, שלא היה יכול להבין אותם, יבנסו
לפנים, בחוד המוחין, וידע וישיג אותם, ואז יצא מנגד
אנושי

קמן ויתמיד עינים, בתינו בנרנא - בחינת חרב ה'ל, בחינת
(תהלים קמ): רוממות אל בנרנא וחרב פיפיות, תקינא תשיעאח:
ברבדיו וועיריו נחתין בשקולא - הינו בחינת ארץ ישראל,
שנחלקה לשבטים, שהם בחינת: חיות קטנות עם גדולות (שם)
ה'ל, בארץ אשתכח גבר מקיף - הינו קשקא לבחינת
ארץ ישראל, או נקרא גבר מקיף, כי קדם שקא לבחינת
ארץ ישראל, או: אל יתהלל חוגר במקפתו (מלכים א ו): אבל
אחריו, בשנוצת, או נקרא איש מלחמה:

התורה הו' הוא נאמרה בראשית השנה על פסוק (תהלים קמ): אשרי
העם רצו תרועה, אך לא זכינו לקבל מכתובת ירו
הקדושה באור זה הפסוק על פי התורה ה'ל, גם קדם שאמר
התורה הזאת, ספר איזה זמן מקדם מעשה נוראה, שראה במקום
שראה, בתקין או בחלום, ואמר שהתורה ה'ל, הינו
פרוש על הפקדה הנוראה הזאת שספר, ואם ירצה השם, עוד
חיון למועד לבאר דברים אלו במקום אחר בעזרת השם ויתברך:

כא לשון רבנו זכרנו לברכה

פרקא רביעא דספרא רצוניותא עתיקא קמיר וקמים
ובו:

בהעלתך את הנרות וכו', פרש רש"י: שתתא שלהבת עולה
מאליה:

א. בתיב: אחור וקדם צרחני (תהלים קמ), כי יש שכל, שאדם
משיג אותו על ידי הקדמות רבות, והשכל הזה
מבנה בשם אחור: ויש שכל, שקא לאדם בלא שום הקדמה,
אלא על ידי שפע אלקי, וזה מבנה בשם קדם, בשם פנים,
והתלהבות הלב נולד ממחמת תנועה השכל, כי מבע התנועות
- שמוליד חם, ולפי מהירות תנועות השכל, בן מוליד חם בלב
נמצא, על ידי שפע אלקי, שהשכל נשפע לאדם במהירות, שאין
צריך להשתמש בשום הקדמה, על ידי זה המהירות, שלתבת
הלב עולה חמיר מאליה:

ב. אבל להגיע לבחינת שפע אלקי ה'ל אי אפשר לבוא לזה,
אלא שיקדש את פיו וחסמו ויעיניו ואוזניו, והו' הו'
מאירין לו שפע אלקי ה'ל, הינו שישמר את עצמו מלהוציא
שקר מפיו, ויהיה לו יראת שמים, שהוא בחינת חסם, בבחינת
(ישעיה כו): ויהיה לו יראת ה'; ויהיה לו אמונת חכמים, המלוי
בארצו, בבחינת (משל כ): שמע דברי חכמים; ונעצים עיניו מראות
פרע - כי הו' הו' המעוררין את שפע אלקי ה'ל לבוא, כי
הפה וחרטום ונעיצים והאזנים תלויים במוח, והו' מעוררין את
המוח, שיהיה בבחינת קדם, בבחינת פנים, וזה בחינת (תהלים קמ):
ראש דברך אמת - זה בחינת מטה, הנאמר אצל פה, וזה (שם)
(כ): ראשית חכמה יראת ה' - זה בחינת מטה, הנאמר אצל
חכם, וזה בחינת (משל כ): הוכח לחכם ויאהבך - זה בחינת
מטה, הנאמר אצל אדוניו, בבחינת: שמע דברי חכמים, וזה בחינת

